

Sygn. akt I C 1710/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka- Szymańska

Protokolant: Anna Nowak- Kielanowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 października 2015r. we W.

sprawy z powództwa E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego

przeciwko S. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

W dniu 25 sierpnia 2015 roku (...) z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od S. B. kwoty 277,01 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jak również kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanego od (...) S.A. z siedzibą w W., która zawarła z pozwanym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie zażądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 lutego 2011 roku pomiędzy S. B. oraz (...) S.A. z siedzibą w W., zawarta została umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

dowód:

- umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 25.02.2011r. wraz z upoważnieniem, k. 13;

W dniu 31.01.2013 r. i 26.06.2012 r. wystawione zostały noty obciążeniowe na kwotę 416,10 zł i 511 zł. W dniu 14.03.2012 r. i 16.02.2012 r. wystawione zostały dokumenty sprzedaży na kwotę 260,10 zł i 91,58 zł.

- nota obciążeniowa nr (...) z dnia 31.01.2013r., k. 15;

- nota obciążeniowa nr (...) z dnia 26.06.2012r., k. 16;

- dokument sprzedaży nr (...) z dnia 14.03.2012r., k. 17;

- rozliczenie bieżące, k. 18;
- dokument sprzedaży nr (...) z dnia 16.02.2012r., k. 19;
- rozliczenie bieżące, k. 20.

W dniu 25 maja 2015 roku sporządzono zawiadomienie o zmianie wierzyciela, w którym wskazano, że (...) S.A. z siedzibą w W. przelała wierzytelność z tytułu przedmiotowej umowy na rzecz E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G.. Pismo zostało podpisane przez R. E.-M.; podano, że jest ona Dyrektorem Departamentu Billingu i Windykacji. J. wystosowane zostało wezwanie do zapłaty.

dowód:

- zawiadomienie z dnia 25.05.2015 r., k. 10;
- wezwanie do zapłaty z dnia 25.05.2015r., k. 11;
- wykaz niezapłaconych należności, k. 12.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W toku niniejszego procesu pozwany zachował postawę bierną. Nie stawił się na rozprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew.

W ocenie Sądu, pomimo podstaw do wydania wyroku zaocznego nie wystąpiły przesłanki pozytywne z art. 339 § 2 k.p.c. Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń strony powodowej z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 r., I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontrydiktoryjności (sporności). Idea sporu zadecydowała o regule rozkładu ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Sąd zatem wyjątkowo winien

ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża strony. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP; vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116).

W ocenie Sądu strona powodowa nie udowodniła, by przysługiwała jej wobec pozwanego jakakolwiek wierzycelność, w szczególności dochodzona w niniejszym postępowaniu. Fundusz wykazał wprawdzie, że pozwany zawarł z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jednak nie wykazał, by nabyta została wynikająca z tej umowy należność. Strona powodowa nie przedłożyła umowy cesji, na którą powoływała się w pozwie. Dokument zatytułowany: „Zawiadomienie o zmianie wierzyciela” nie może stanowić dowodu na przedmiotową okoliczność. Nie zawiera on oświadczeń woli stron umowy cesji. Ponadto nie zostało wykazane, by osoba, która dokument ten podpisała, była umocowana do działania w imieniu (...) S.A. w W.. Nie udowodniono również, by pismo to zostało wysłane do pozwanego; tym bardziej, że zostało mu doręczone. Ponadto dokumenty dołączone do pozwu nie potwierdzają wysokości dochodzonego roszczenia.

Wobec powyższych argumentów, na podstawie art. 6 kc, orzeczono jak w sentencji.